

logische, zielkundige studiën maakten het veld waarover de Evolutie-leer haar lichtglans schitteren deed, steeds grooter. Het streven ontstond om alles wat bestaat, ook in de denkwereld waarin een Plato of Thomas van Aquino, Calvijn of Kant uitmuntten niet alleen in overeenstemming met de natuur, maar in aansluiting aan de onbewerkte wereld te verklaren.

Dr. Kuyper laat echter uitkomen hoe de ontwikkelingshypothese, veel zwakker staat dan het schijnt. Hij somt vele bedenkingen op, om daarna aan te toonen dat de voorstanders der Evolutie-leer wel hebben voorgesteld alsof de bouw van een wereld zonder bouwplan, voor ons ontsluitend werd, maar zonder bewijs. Hun dogma is een vals dogma, en doet de juistheid hiervan in het oog springen als hij overgaat tot critiek van de Evolutie-leer uit geestelijk standpunt. Hij toetst die leer aan de schoonheidsleer, aan de ethiek en het Godsdienstige leven. Al waardeert men het vele goede dat er uit voort kwam, als stelsel is het kwaad. Het moet als een dodelijke bacterie microscopisch nagespeurd en uit elke plek van het weefsel onzes levens worden geweerd. Tegenover de leer dat de sterkere het zwakkere moet vertreden, klemmen wij ons vast aan den Christus, die zich over het zwakkere ontfermt. Tegenover de besteklooze werktuigelijkheid stellen wij het geloof in het Eeuwig wezen dat alle ding gewerkt heeft en nog werkt naar den raad Zijns willens. Tegenover de Selectie die het soort zoekt, houden wij vast aan de Uitverkiezing die spreekt van den witten keursteen, waarop een naam is gegraveerd, die niemand kent dan die hem ontvangt. Tegenover persoonsvernietiging blijven wij getuigen van een oordeel dat komt, en van een eeuwige heerlijkheid. En tegen een altruïsme, dat niet anders is dan een vermomd egoïsme, blijven wij hoog houden het vuur dier eeuwige liefde, dat in Gods Vaderhart brandt, en waarvan een heilige vonk in ons eigen hart is overgespat.

De redenaar eindigde met de verzekering, dat hij én in zijn waarschuwing tegen de *Schriifkritiek* én tegen *verflauwing der grenzen* én tegen de *Evolutie-leer* niet voor het specifiek Gereformeerde het woord had gevoerd, maar voor het heilige pand onzer Christelijke religie in haar breedste opvatting. En daarom besloot hij met zich terug te trekken in wat voor heel de Christelijke kerk op aarde in haar Belijdenis het uitgangspunt was en is en zijn zal, door tegenover de Evolutie te handhaven het eerste van alle geloofsartikelen: